

Arrest

**nr. 38 636 van 11 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1.X
2.X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 december 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2009 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekers ter kennis gebracht op 18 november 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en advocaat C. CEURSTEMONT en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 november 1999. Diezelfde dag heeft hij een asielaanvraag ingediend.

Op 21 juni 2000 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

Verzoekster verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 2 september 2000. Op 22 september 2000 dient verzoekster samen met haar echtgenoot een asielaanvraag in.

Op 3 oktober 2000 neemt de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 16 januari 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing ten aanzien van beide verzoekers.

Tegen voormelde beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienen betrokkenen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Bij arresten nr. 123.668 en 123.676 van 30 september 2003 heeft de Raad van State het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 29 mei 2007 dienen verzoekers opnieuw een asielaanvraag in.

Op 28 augustus 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van beide verzoekers. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 27 november 2007 wordt aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinques) betekend.

Op 14 maart 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort: de Raad) bij wijze van arrest nr. 8762 de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2007 waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 11 juni 2008 dienen betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet). Op 7 juli 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 25 augustus 2008 ter kennis gebracht aan verzoekers.

Op 3 september 2008 dienen beiden opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 22 december 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 12 januari 2009 ter kennis gebracht aan betrokkenen.

Op 20 mei 2009 dienen zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 20 november 2009 geactualiseerd.

Op 2 oktober 2009 dienen zij beiden nogmaals een asielaanvraag in. Op 18 november 2009 weigert de de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze asielaanvragen in overweging te nemen (bijlage 13quater). Deze beslissingen werden hen op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten G.N. alias B.N.

geboren te V., op (in) 13.04.1967 alias V. op 27.04.1965

en van nationaliteit te zijn: Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.10.2009

Overwegende dat betrokkene op 10.11.1999 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.06.2000 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten; betrokkene op 22.09.2000 een tweede asielaanvraag indiende die op 16.01.2003 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf; betrokkene op 29.05.2007 een derde asielaanvraag indiende; door het CGVS op 30.08.2007 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas; betrokkene beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); haar beroep op 14.03.2008 door de RVV werd verworpen omdat

betrokkene niet ter terechtzitting verscheen en zich evenmin liet vertegenwoordigen; betrokkene op 02.10.2009 een vierde asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart dat zij bij haar vorige drie asielaanvragen een valse identiteit heeft gebruikt; betrokkene tot driemaal toe de kans heeft gekregen om de waarheid te vertellen en steeds heeft nagelaten dit te doen; van iemand die haar land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land kan verwacht worden dat zij uit zichzelf alle relevante gegevens over haar identiteit en vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt; betrokkene stelt dat zij niet naar Kosovo kan terugkeren omdat zij er geen huis en familie meer heeft en vreest te worden vermoord door de Albanezen; betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze beweringen te staven; betrokkene verwijst naar haar verblijfssituatie in België; haar situatie in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming; betrokkene voorts verklaart dat haar man ernstig ziek is; het onderzoek van medische elementen het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. “

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten G.N.

geboren te P. , op (in) 02.12.1967

en van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02.10.2009

alias B.N.

alias L. op 23.02.1969

Overwegende dat betrokkene op 10.11.1999 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.06.2000 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten; betrokkene op 22.09.2000 een tweede asielaanvraag indiende die op 16.01.2003 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf; betrokkene op 29.05.2007 een derde asielaanvraag indiende; door het CGVS op 30.08.2007 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW); zijn beroep op 14.03.2008 door de RVV werd verworpen omdat betrokkene niet ter terechtzitting verscheen en zich evenmin liet vertegenwoordigen; betrokkene op 02.10.2009 een vierde asielaanvraag indiende; betrokkene een attest voorlegt die hij twee jaar geleden van een vriend zou ontvangen hebben waarin staat dat zijn huis zou afgebrand zijn; dit document bovendien niet als een nieuw element kan beschouwd worden gezien betrokkene expliciet verklaart dat hij het reeds tijdens zijn vorige asielprocedure in zijn bezit had; betrokkene voorts stelt dat hij een Roma is en daarom niet kan terugkeren naar Kosovo omdat hij er geen rechten heeft; noch een algemene verwijzing naar de situatie in het land van herkomst, noch het loutere feit te behoren tot een etnisch/sociale groep afdoende is om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken; betrokkene deze elementen reeds tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangebracht; betrokkene deze blote bewering bovendien op geen enkele wijze kan hardmaken; betrokkene stelt dat hij zijn vorige asielaanvragen onder een andere identiteit heeft aangevraagd omdat hij bang was; van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging en de bescherming inroept van een bepaald land kan verwacht worden dat hij uit zichzelf alle relevante gegevens over zijn identiteit en vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar waarheid naar voor brengt; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos. Bovendien beschikt de Raad evenmin over de bevoegdheid gerechtskosten op te leggen.

3. Over de grond van de zaak

Onder het kopje Middelen zetten verzoekers het volgende uiteen:

“In de beslissing van het Commissariaat-generaal wordt aangevoerd dat er onvoldoende feiten en elementen aanwezig zijn waaruit zou blijken dat in hoofde van verzoekers sprake kan zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming.

Ter motivering hiervan wordt vooreerst aangehaald dat verzoekers op geen enkele wijze kunnen hardmaken dat zij in eigen land worden onderworpen aan bedreiging door de Albanese landgenoten. Verzoekers brachten een document aan waaruit zou blijken dat hun huis in Kosovo is afgebrand door Albanese bendeleden.

Het Commissariaat-generaal stelt dat verzoekers verklaarden dat ze dit document al twee jaar in bezit hadden.

Dat verzoekers echter uitdrukkelijk verklaren dat door de tolk hun woorden niet juist vertaald werden.

Zij begrijpen immers de Nederlandse taal doch kunnen zich niet uitdrukken. Zij begrepen zeer goed dat hun woorden verdraaid werden doch konden de tolk niet in de Nederlandse taal verbeteren

Verzoekers hebben echter jarenlang getracht dit document in handen te krijgen doch bij gebrek aan vast adres kon dit document hen pas veel later bereiken.

Buiten het document waaruit blijkt dat hun huis in Kosovo is platgebrand, is het echter zeer moeilijk om de bedreigingen en vervolging waaraan ze werden blootgesteld te bewijzen.

De landgenoten van Albanese origine die zich schuldig maken aan bedreigingen en geweldplegingen op Rorna landgenoten, zullen immers alles in het werk stellen om bewijzen van deze gewelddaden te doen verdwijnen.

De Commissaris-generaal is van mening dat verzoekers van bij aanvang heel concreet en gedetailleerd hun gegevens dienden mee te delen.

Wanneer men echter in grote angst verkeert voor bedreigingen en geweldpleging door Albanen is men heel voorzichtig met het meedelen van persoonlijke gegevens daar verzoekers vrezen dat deze gegevens zullen meegedeeld worden aan hun land van herkomst.”

De verwerende partij werpt op dat verzoekers niet te kennen geven welke rechtsregels of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen zijn geschonden en in welk opzicht die regels of dat beginsel zijn geschonden. De verwerende partij is dan ook van oordeel dat het middel onontvankelijk is.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In casu geven verzoekers in het inleidende verzoekschrift hun analyse van de feiten en bekritisieren ze de bestreden beslissingen. Zij geven evenwel niet aan welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen is geschonden en op welke wijze die rechtsregel of dat rechtsbeginsel is geschonden. Dergelijk middel is niet ontvankelijk.

In hun repliekmemoire voeren verzoekers aan dat ze doelen op de schending van de artikelen 9bis, § 2 en 39/76, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Met de verduidelijkingen gegeven in hun repliekmemoire kan geen rekening gehouden worden, aangezien zij deze verduidelijkingen reeds in hun inleidend verzoekschrift tot nietigverklaring hadden kunnen aanvoeren (RvS 17 juni 2008, nr. 184.287). Een middel moet worden beoordeeld zoals het werd ontwikkeld in het inleidend verzoekschrift. Een initieel onontvankelijk middel kan niet ontvankelijk worden gemaakt door aanvullingen in de repliekmemoire (RvS 11 oktober 2005, nr. 150.038, RvS 29 mei 2008, nr. 183.580, RvS 19 februari 2009, nr. 190.644).

Het verzoekschrift bevat geen middelen in de zin van het voornoemde artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond. Het beroep is derhalve niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU